

РЕШЕНИЕ

№ 2787

гр. София, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1022** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК, вр. с чл.107 от ДОПК, вр. с чл.4, ал.1-5 от ЗМДГ.

Образувано е по жалба на Е. Г. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк]131В, вх. А, ет. 5, ап. № 15, против Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, рег. № 728222-1/30.06.20 г., издаден от Е. Д. З.-действаща в качеството си на орган по приходите, на длъжност Началник в отдел „Общински приходи-И.“, потвърден с Решение № СФД21-РД28-256/17.09.21 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени задължения за Д. в размер на 1 638.92 лв. и лихви - 606.73 лв., т.е. общо в размер на 2 245.65 лв., за периода 2016-2021 г.

В жалбата се твърди, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен, неправилен, издаден в противоречие с материалния закон и процесуалните правила.

В съдебно заседание, жалбоподателя Е. Г. С., редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът Директора на Дирекция „ОБЩИНСКИ ПРИХОДИ“ при СТОЛИЧНА ОБЩИНА, редовно призован, се представлява от юрк.В.. Юрк.В. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и да потвърди процесния акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Предмет на обжалване е издадения по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК от орган по приходите в отдел „Общински приходи - И.“ АУЗ, рег. № 728222-1/30.06.2021 г., с който за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2020 г. са установени публични общински вземания в общ размер на 2 245.65 лв., в т.ч. за Данък върху превозните средства в размер на 1 638.92 лв. и начислени лихви за просрочие върху тях в размер на 606.73 лв., изчислени до 30.06.2021 г., за следните моторни-превозни средства, а именно:

За декларирано с декларация по чл. 54 от ЗМДТ вх. № [ЕГН]/18.12.2015 г., притежавано пътно превозно средство, лек автомобил - марка Б., модел Х 3, рег. [рег.номер на МПС] със следните характеристики: двигател № 24206459; рама № 91080WG35857; Е. категория - без категория, Евро 1 и Евро 2; мощност 160.00 kW, година на производство 2007, партида 7205Т38549, дата на закриване 30.11.2017 г.

За този автомобил в т. 1-2 от установителната част на процесния АУЗ, за периодите 2016-2017 г. е определено задължение за данък върху превозното средства в размер на 708.40 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към 30.06.2021 г. в размер на 313.57 лв., вземането е общо в размер на 1 021.97 лв.

С обжалвания АУЗ рег. № 728222-1/30.06.2021 г., се твърди, че МПС с рег. [рег.номер на МПС] е откраднато.

За декларирано с декларация по чл.54 ЗМДТ вх. № [ЕГН]/27.02.2016 г., притежавано пътно превозно средство, лек автомобил - марка М., модел 200, рег. [рег.номер на МПС] , със следните характеристики: двигател № 65191330382860; рама № W.; Е. категория - Евро 5; мощност 100.00 kW, година на производство 2010, партида 7205Т39189, дата на закриване 31.12.2018 г.

За този автомобил в т. 3-5 от установителната част на процесния АУЗ, за периодите: 2015-2017 г. е определено задължение за Д. в размер на 621.00 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към 30.06.2021 г. в размер на 248.22 лв., вземането е общо в размер на 869.22 лв.

С депозираната жалба от 19.07.2021 г. не се обжалва АУЗ рег. № 728222-1/30.06.2021 г., поради което същият е влязъл в сила.

За декларирано с декларация по чл.54 ЗМДТ вх. № [ЕГН]/14.03.2019 г., притежавано пътно превозно средство, лек автомобил - марка Б., модел Х 3, рег. [рег.номер на МПС] , с характеристики: двигател № 75118480; рама № W.; Е. категория - Евро 5; мощност 135.00 kW, година на производство 2013, партида 7205Т52073.

За този автомобил в т. 6-7 от установителната част на процесния АУЗ, за периодите: 2019- 2020 г. е определено задължение за Д. в размер на 309.52 лв., ведно със съответните начислени лихви за просрочие към 30.06.2021 г. в размер на 44.97 лв., вземането е общо в размер на 354.49 лв.

В тази си част, с депозираната жалба от 19.07.2021 г. не се обжалва АУЗ рег. № 728222-1/30.06.2021 г., поради което той също е влязъл в сила.

Предвид така установената фактическа обстановка ответникът потвърдил издадения на основание чл.107, ал.3 от ДОПК Акт за установяване на задължение рег. № 728222-1/30.06.2021 г., в частта на установените по отношение на лек автомобил, марка „Б.“, модел „Х 3“, рег. [рег.номер на МПС] , задължения за данък върху превозните средства в размер на 708.40 лв., ведно с начислените лихви за просрочие към тях, изчислени към 30.06.2021 г. в размер на 313.57 лв., за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г., като правилен и законосъобразен.

В хода на съдебното производство от ответника са представени писмени доказателства – част от административната преписка.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решение № СФД21-РД28-191/ 29.06.2021 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична Община е връчено на пълномощник на лицето на 29.09.2021 г., видно от представеното известие за доставяне. Жалбата до АССГ е депозирана чрез административния орган от надлежната страна, в законоустановения срок на 20.10.2021 г., видно от пощенското клеймо на представения по делото оригинален пощ. плик, при наличието на правен интерес, поради което се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Процесният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по местни приходи по смисъла на чл.4, ал.1-5 от ЗМДТ - служител в общинската администрация, заемащ длъжността „началник“, който по силата на издадена Заповед № СОА20-РД09- 1362/14.02.2020 г. от кмета на Столична община е изрично натоварен с властнически правомощия по установяване на местни данъци и такса за битови отпадъци, т.е. от оправомощен административен орган и в кръга на неговата компетентност. В потвърждение на казаното е представена по преписката издадената от Кмет на СО Заповед с рег. № СОА21-РД15-2701/17.03.2021 г., от която е видно, че издателят на АУЗ заема длъжността „началник“ в отдел „Общински приходи - И.“. Последният е издаден в изискуемата от закона форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за неговото издаване, като са спазени материално-правните норми и не са налице допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ЗМДТ и ДОПК. Ето защо, обжалваният АУЗД с рег. № 728222- 1/30.06.2021 г., издаден от органа по приходи Е. Д. З., заемаща длъжността „началник“ в отдел „Общински приходи — И.“ на дирекция „Общински приходи“ - Столична община не страда от пороци, водещи до нищожност.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателката в частта на установените с процесния АУЗ с рег. № 728222-1/30.06.2021 г. размери на задължения за Д. и съответните лихви за просрочие към тях, за годините 2016-2017, за лек автомобил, марка „Б.“, модел „Х 3“ с рег. [рег.номер на МПС], с твърдението, че не го притежава в посочените периоди, тъй като въпросното МПС от 16.00 ч. на 13.08.2015 г. и е отнето противозаконно.

Правната уредба на данък върху превозните средства се съдържа в глава Втора Местни данъци, раздел IV Данък върху превозните средства на материалния Закон за местните данъци и такси. В действащата за цитирания период редакция на чл.52, т.1 ЗМДТ (ДВ, бр. 112/2003 г., в сила от 1.01.2004 г.) е записано, че с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа на Република България, т.е. разпоредбата обвързва длъжимостта на данъка върху превозните средства с тяхната регистрация, като според чл.143, ал.1 от Закона за движение по пътищата пътното превозно средство се регистрира на името на неговия собственик, данъчнозадълженото лице по смисъла на ЗМДТ. В тази връзка провopоpаждaщият юридически факт, за длъжимостта на данъка е притежаваното право на собственост върху движимата вещь - лек автомобил, марка „Б.“, модел „Х 3“, рег. [рег.номер на МПС] от страна на жалбоподателя. Това кореспондира и с нормата на чл. 53 от ЗМДТ, където е казано, че данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства. Освен това, действащия текст на чл. 58, ал. 4, изречение

първо от ЗМДТ (изм. - ДВ, бр.95/2009 г., в сила от 01.01.2010 г., приложима до края на 2018 г.) предвижда, че за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение. Цитираната норма е общо правило, по силата на което облагането на МПС се прекратява след прекратяване на неговата регистрация за движение по републиканската пътна мрежа и то считано от месеца, следващ месеца на прекратяване на тази регистрация, данък вече не се дължи от не собственика на лекия автомобил, какъвто не е настоящия случай, за годините 2016-2017, относно въпросният лек автомобил „Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Това правило обхваща всички хипотези на прекратяване на регистрацията, независимо дали последната е по искане на собственика или служебно, при наличието на уредените в закона предпоставки. Следователно, в конкретния случай, поради не доказването по надлежния ред на твърдяното в жалбата изявление от жалбоподателя, че въпросното моторно превозно средство не е негово притежание води до продължаване на данъчното облагане по смисъла на ЗМДТ, тъй като прекратяването на регистрацията на превозното средство с рег. [рег.номер на МПС] е законово установено като правоогасяващ факт относно това облагане. Позоваването на жалбоподателката на редакцията на нормата на чл.58, ал.4 от ЗМДТ (изм. и доп. ДВ, бр. 98 от 2018, в сила от 01.01.2019 г.), с която е добавено изречение второ, а именно, че „в случаите на обявено за издирване превозно средство регистрацията се прекратява след подадено писмено заявление от собственика в съответното звено на „Пътна полиция“ по месторегистрация на превозното средство“, следва че законодателят е обвързал възникването на данъчното задължение от момента на регистрацията и дължимостта на това задължение до момента на прекратяване на регистрацията, което се отнася и за данъчните периоди преди 2019 г., когато е добавено второто изречение в текста на чл. 58, ал. 4 от ЗМДТ, касаещо обявените за издирване превозни средства.

Противозаконното отнемане на МПС от собственика го лишава от правото да владее вещта, но не го лишава от правото му на собственост. Кражбата от друга страна, автоматично не представлява фактическо основание за отпадане на задължението за заплащане на данък върху превозното средство. Ето защо, едва след прекратяване на регистрацията в регистъра на отдел ПП-СДВР, следва да се приложи разпоредбата на чл.58, ал.4 от ЗМДТ във връзка с недължимост на данък върху превозното средство, но не и преди това. (В този смисъл е и Решение № 15412 от 11.12.2018 г. по адм. дело № 10244/2018 г. по описа на ВАС). Ето защо съдът счита, че органът по приходите правилно и законосъобразно е установил дължимия данък за периода 2016-2017 г. като и неговият размер, а жалбоподателката не представя доказателства във връзка с това, че е поискала своевременно прекратяване на регистрацията на автомобил, за да се ползва от правилото на чл. 58 ал. 4 от ЗМДТ, поради което жалбата ѝ е неоснователна и като такава правилно е оставена без уважение.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваният Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с рег. № 728222-1/30.06.202 г., издаден от Е. Д. З., действаща в качеството си на орган по приходите, на длъжност „началник“ отдел „Общински приходи - И.“ при дирекция „Общински приходи“ при Столична община, трябва да бъде потвърден в частта на установените по отношение на лек автомобил, марка „Б.“, модел „Х 3“, рег. [рег.номер на МПС] , задължения за данък върху превозните средства в размер на 708.40 лв., ведно със съответните лихви за просрочие, изчислени към 30.06.2021 г. в размер на 313.57 лв. за периода; 01.01.2015

г. до 31.12.2017 г., като правилен и законосъобразен, а Решение № СФД21-РД28-256/17.09.21 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени задължения за Д. в размер на 1 638.92 лв. и лихви - 606.73 лв., общо в размер на 2 245.65 лв., за периода 2016-2021 г., е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на административното производство доказателства, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се остави без уважение.

Предвид изхода на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира за основателно. Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.8, ал.1, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви общо в размер на 2 245,65 лв. Поради това, и предвид обстоятелството, че ответната страна е представлявана в процеса от юрисконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 387.22 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк] В, вх. А, ет. 5. ап. № 15, против Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 от ДОПК, рег. № 728222-1/30.06.20 г., издаден от Е. Д. З.-действаща в качеството си на орган по приходите, на длъжност Началник в отдел „Общински приходи-И.“, потвърден с Решение № СФД21-РД28-256/17.09.21 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени задължения за Д. в размер на 1 638.92 лв. и лихви - 606.73 лв., общо в размер на 2 245.65 лв., за периода 2016-2021 г.

ОСЪЖДА Е. Г. С., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк] В, вх. А, ет. 5. ап. № 15, да заплати на Столична община сумата в размер на 387 / триста осемдесет и седем лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: